

EEN ROMAN EN DE STAD

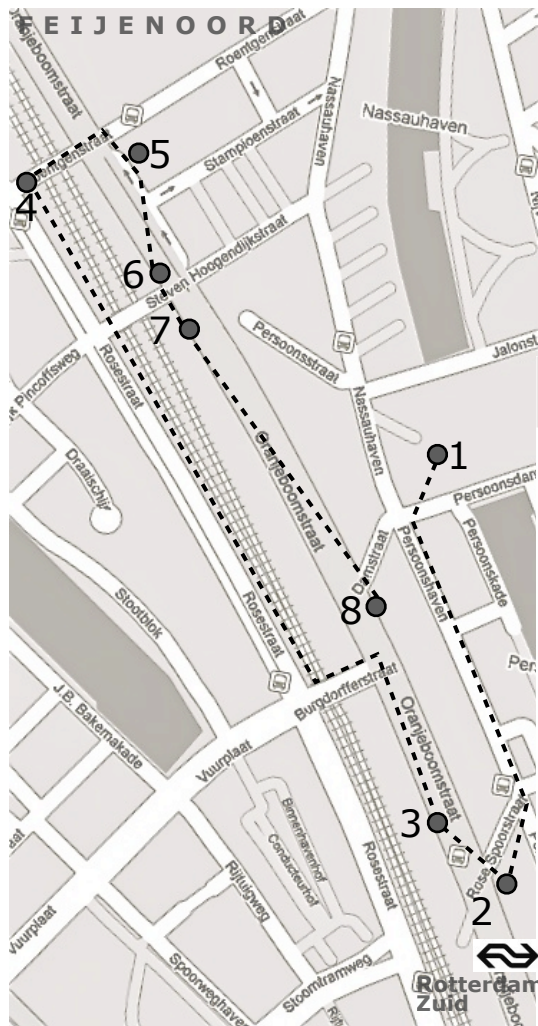
رواية في المدينة

R O T T E R D A M

F E I J E N O O R D

25APRIL-20MEI2009

**DE ROMAN 'NOMADE' VAN
YOUSOUF AMINE ELALAMY
WORDT UITGEGEVEN IN FEIJENOORD
DOOR MIDDEL VAN KALLIGRAFIE
VERHALENVERTELLERS
TEKST EN DOCUMENTAIRE
BUURTHUIS DE DAM | BAKKERIJ GÜL
ANADOLU MOSKEE | CAFÉ & BAR ROMAN
KUNST EN KAPSALON STIELTJESPLEIN
HET DROOMTHEATER | ATELIER JUP DE HEER
OPENBARE BIBLIOTHEEK FEIJENOORD
UITGEVER: ELINE VAN DER VLIST**

Volg een verhaal door Feijenoord

De 8 delen van Nomade zijn van 25 april-20 mei elke dag te lezen op 8 plaatsen in Feijenoord. De mooiste zinnen zijn gekalligrafeerd door kinderen van Buurthuis De Dam.

Op zaterdag- en woensdagmiddag om 4 uur wordt telkens op één van de locaties een deel van het verhaal verteld. Ieder optreden wordt gefilmd.

Elk deel kan ook apart gelezen worden.

Locaties **Verteller (om 4 uur)**

1 Buurthuis De Dam Persoonsdam 142	zaterdag 25 april
2 Bakkerij Gül Oranjeboomstraat 242	woensdag 29 april
3 Anadolu Moskee Oranjeboomstraat 295	zaterdag 2 mei
4 Café & Bar Roman Rosestraat 34	woensdag 6 mei
5 Kunst-en Kapsalon Stieltjesplein Oranjeboomstraat 40	zaterdag 9 mei
6 Droomtheater Oranjeboomstraat 85d-87d	woensdag 13 mei
7 Atelier Jup de Heer Oranjeboomstraat 93d	zaterdag 16 mei
8 Bibliotheek Feijenoord Oranjeboomstraat 132	woensdag 20 mei

HET BOEK BUITEN DE KAFT

Tachfine, de hoofdpersoon uit het verhaal, stamt af van nomaden die voor hun bestaan afhankelijk zijn van het zich voortdurend verplaatsen. Door de manier waarop het boek wordt gepubliceerd wordt de lezer zelf ook een nomade...

Voor meer informatie zie www.multipistes.org

Nederlandse vertaling: Saskia Taggenbrock | Arabische vertaling: Hassan Bahraoui

Met dank aan het Fonds BKVB; Stichting Welzijn Feijenoord; Bibliotheek Gemeente Rotterdam; Anadolu Moskee; Kunst- en Kapsalon Stieltjesplein; Café & Bar Roman; Droomtheater; Bakkerij Gül; atelier Jup de Heer; de heer El Hankouri en de kinderen van Buurthuis De Dam; Doa Aly; Michel Damhuis; Monica Ruiz van Hattem; Mariska Stuijt; Marco de Wit

1 Dit verhaal is volledig met water geschreven – het water dat uit de hemel valt als je in je handen klapt, het water dat deint in de winden. Dit verhaal hebben we van iemand die het een ander iemand in zijn slaap hoorde vertellen. Lees het zoals je thee drinkt, met kleine slokjes, zodat je ten volste van het aroma geniet zonder je tong te branden.

In een andere versie vindt iemand het in een leeg boek. Blanco bladzijden. Hij deed zijn uiterste best het te lezen, tevergeefs. Niet omdat er te weinig licht was: het lukte hem simpelweg niet. Hij liet zijn blik door het boek dwalen: wit schrift, witte pagina's, wit omslag, verfijnd ingenaaid met wit garen. Had er sneeuw bestaan in dit deel van de wereld, dan zou je gedacht hebben aan vlokken uit de hemel, kleine dansspasjes op de melodie van de wind. Als het hem op dat moment gevraagd was, had de man geantwoord dat het boek in zijn handen leeg was. Maar als je het Tachfine gevraagd had, zou hij geantwoord hebben dat het slechts wit was.

De hoofdpersoon, dat zal inmiddels duidelijk zijn, heet Tachfine. Hij is niet echt de held, maar hij is wel degene die het verhaal aanvoert. Hij heeft vele landen moeten doorkruisen om in de kamer te belanden waar hij in het donker leest en schrijft. Met witte inkt. De inkt die hij heeft uitgekozen om mee te schrijven, die en geen andere. En niet zomaar een streepje inkt. Met een beetje geluk zullen we weten waarom voordat het verhaal is afgelopen.

Er is ook een vrouw met een geparfumeerde naam en lang, zijden haar, dat ze 's nachts bedekt zodat het donker doordringt tot in de wortels. Overdag leeft ze achter een gekleurde sluier die als gezicht fungeert. Je vermoedt wel dat ze door het venster kijkt, maar je ziet haar niet. Ze is breekbaar, rustig, gevoelig, zacht en, zoals we spoedig zullen zien, nog veel meer. Het minste of geringste zou haar kunnen kwetsen, zelfs een blik. Het zal duidelijk worden dat ze de wereld nooit gezien heeft, behalve misschien door de ogen van degene die hem voor haar bereisd heeft.

Er is in dit verhaal ook een groot huis met in het midden een vreemde boom die uiteindelijk een natuurlijke dood zal sterven. Hij verandert voortdurend van kleur en draagt steeds andere vruchten. Hij kleurt wit op vrijdagen; zwart, om de komst van een vreemdeling aan te kondigen. De vreemdeling die op een vrijdag arriveert ziet hem uiteraard in grijs veranderen. En als je niet af en toe iets voor deze boom zingt, verliest hij zijn bladeren. Ze zeggen dat hij oud en ziek is, zodat geen enkele hand zich te ver op zijn takken waagt. De sterren die over hem waken weten allemaal dat de boom degene is die over het huis waakt. En als je goed kijkt kun je helemaal bovenin, tussen de takken, heel stil, een vogeltje zien zitten, altijd hetzelfde. Hij wipt heen en weer en wacht niet tot het licht is met dansen. Ook hij heeft een verhaal, grappig, maar niet om te lachen.

Dat is niet alles. Er is een oude man die nooit sterft, zelfs niet tegen het eind, als er bijna geen woorden meer zijn. Aan zijn formuleringen hoor je dat hij uit een andere tijd komt. Uit welke doet er niet echt toe. Zeker is dat het leven zich aan hem vastklampt zoals anderen zich aan het leven vastklampen. In het huis vraagt niemand zich meer af wie van hen tweeën, hij of de boom, als eerste zal vallen. Verder is er niet veel meer over te zeggen, behalve dat niemand de titel van dit verhaal kent. Laten we het voorlopig maar houden op *Nomade*.

هذه قصة مكتوبة عن آخرها بالماء. ذلك الماء الذي ينزل من السماء مصفقا بيدين وتجعله الرياح يتأرجح. إنها قصة نقلها عن شخص سمعها تحكى له من طرف شخص آخر أثناء النوم. ويتعين قراءتها مثلما نشرب الشاي، أي بجرعات صغيرة، لكي تتمكن من تذوق نكهتها وتجنب أن يحترق منها اللسان.

د حاول بكل ما وسعه أن يقرأها من دون أن يتوصل إلى ذلك. لم يكن الضوء هو الذي ينقصه، لم يتوصل إلى ذلك وهذا كل ما في الأمر. تصفح الكتاب بعينيه: كتابة بيضاء، صفحات بيضاء، تجليد أبيض، مخاط بدقة بواسطة خيط أبيض. إذا كان الثلج قد وجد في هذه البقاع حسينا ذلك ندفا من الثلج نزلت من السماء، خطوات صغيرة موقعة على موسيقى الريح. وإذا كنا قد سألناه في ذلك الحين فإنه كان سيجيبنا بأن الكتاب الذي يمسك به بين راحتيه فارغ. ولكن إذا كنا سألنا تاشفين بالذات سيجيب بأن الكتاب أبيض فحسب.

إن الشخصية الرئيسية، كما فهمنا، تحمل اسم تاشفين. غير أنه ليس بطلا بمعنى الكلمة ولكنه مع ذلك هو الذي يجعل القصة تتقدم وتتطور. كان عليه أن يجتاز البلاد بكاملها لكي يصل إلى هذه الغرفة حيث يصرف وقته في القراءة والكتابة في الظلام. وكان قد اختار الحبر الأبيض للكتابة، الأبيض تحديدا دون سواه، وليس أي لون آخر من المداد. وسنلعم قبل نهاية القصة، وبقليل من الحظ، لماذا هذا الاختيار بالذات.

هناك أيضا امرأة تحمل اسما معطرا وشعرا حريريا طويلا تمشطه أثناء الليل لكي ينفذ السواد إلى نسيجه. وفي النهار تعيش خلف حجاب ملون يقوم مقام وجهها. نخمن أنها تنظر عبر النافذة ولكننا لا نراها. إنها هشة وخفيفة وحنونة ولطيفة وسوف لن نتأخر في اكتشاف ذلك على نحو أوضح. أي شيء يمكن أن يجرحها حتى ولو كانت مجرد نظرة. وسنفهم بأنها لم تر العالم أبدا اللهم ربما في عيون ذلك الذي اجتاز ذلك العالم من أجلها.

في هذه القصة يوجد أيضا منزل كبير تتوسطه شجرة غريبة ستنتهي بالموت موتا طبيعيا. شجرة تغير ألوانها باستمرار ولا تعطي أبدا نفس الثمار. تميل إلى البياض أيام الجمع، وإلى السواد لتتبي عن مجيء شخص غريب الغريب الذي يصل يوم الجمعة يراها تميل بشكل طبيعي إلى الرمادي. وهذه الشجرة إذا نحن لم نغن لها قطعة ما بين الحين والآخر تفقد أوراقها. يشاع عنها بأنها عجوز ومريضة حتى لا تتجرأ يدٌ وتمتد قريبا من فروعها. النجوم التي ترعاها تعرف كلها بأنها هي التي تقوم على رعاية المكان.

ويوسعنا أن نرى عبر غصونها، هناك في الأعلى، عصفورا صغيرا صامتا هو نفسه دائما. عصفور يتأرجح على قوائمه ولا ينتظر طلوع النهار لكي يرقص. لهذا العصفور هو كذلك قصة عجيبة ولكنها لا تثير الضحك.

ليس ذلك فحسب، هناك أيضا عجوز لا يموت أبدا، ولا حتى عند نهاية القصة عندما تُتفقد الكلمات. ومن كلماته نستخلص بأنه أت من عصر آخر لا أهمية لتحديده. ما هو مؤكد أن الحياة تتعلق به مثلما يتشبث الآخرون بالحياة. في هذا المنزل، لا أحد يطرح السؤال بصدد من منهما سيسقط الأول: الشجرة أم العجوز. أخيرا، ليس هناك من شيء يمكن إضافته اللهم أن لا أحد يعرف عنوانا لهذه القصة. وفي الوقت الراهن فلنسماها "رحل".

Wordt vervolgd bij.... وتستمر الرواية في

Bakkerij Gül
Oranjeboomstraat 242
